

DOLE NA OSMATŘICÁTÉ

To chtěl. Schoulený do jazzových lovišť v rohu hotelového pokoje, v klíně s oplechovaným sluncem čeká, až mu ho přenýtuje skupenství šerovců.

Až nasliní a poteče zlato. Až hlava přestane být ježkem v kleci státu Georgie.

Schoulený do jazzových lovišť v rohu hotelového pokoje přejíždí palcem žaluzie a pije.

Leje dost, na smutek, že hrana té žaluzie vůbec není ostrá a že stejně ztupená je noc – asi jak tenkrát vyřezávala dětské oči Reye, místo nich vkládala jasnozřivost.

Radujte se, v zubech nesu Boha a živého pokládám před vaše nohy! Zpíval pak ten slepý génius.

To chtěl. Schoulený do jazzových lovišť v rohu hotelového pokoje, v rohu hotelové recepce, v rohu požárního schodiště.

A na ulici tma. Sytá, zvalená, lepkavá, rozcapená v páře.

Co, děvko, polykáš? Nebo na tváře?

A schytl takový nátisk, až z trumpet slzy pršely. To chtěl.